

ΠΑΣΧΑ ΤΟ ΤΕΡΠΙΝΟΝ

ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Δεν υπάρχει πιο χαρμόσυνο γεγονός στην ανθρώπινη ιστορία από την λαμπροφόρο ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού! Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ελπιδοφόρο μήνυμα από το μήνυμα της Αναστάσεως, ότι «Χριστός ανέστη και Άδηςεσκυλεύθη». Γι' αυτό και το Άγιο Πάσχα είναι η εορτή των εορτών και η πανήγυρη των πανηγύρεων! Σύμπας ο λαός του Θεού, με άκρατο ενθουσιασμό και χαρά συμμετέχουμε στο υπέροχο πασχαλινό συμπόσιο της πίστεως και υμνούμε ακατάπαυτα τον κραταίο και τροπαιούχο Λυτρωτή μας!

Για να γιορτάσει όμως κάποιος αυτό το ανεπανάληπτο και μοναδικό ιστορικό γεγονός, θα πρέπει να γνωρίζει τις θείες δωρεές που απορρέουν από αυτό. Θα πρέπει να βιώσει οντολογικά το μυστήριο της θείας οικονομίας. Θα πρέπει να παραμερίσει την θαμπωτική αχλή από τα πνευματικού του όμματα, και να ανοίξει ορθάνοιχτα τα μάτια της πίστεως, για να νοιώσει στα κατάβαθα της ψυχής του το θείο μεγαλείο, αλλά και την άμετρη αγάπη του Θεού για τα πλάσματά Του και ιδιαίτερα τον τραγικό άνθρωπο. Οι πιστοί του Χριστού έχουμε αποβάλλει την ερεβώδη αχλή της απιστίας και γι' αυτό σκιρτούμε από άφατη αγαλλίαση την αγία ημέρα της εγέρσεώς Του, διότι κατά τον άγιο Θεοφύλακτο: «ο Κύριος με την ανάστασή Του έγινε πρόξενος της χαράς» (P.G.123,480).

Αντίθετα, όσοι δε θέλουν να έχουν αυτή τη δυνατότητα μένουν αμέτοχοι της αναστάσιμης ευφροσύνης, επιμένουν να βιώνουν το δράμα της ανθρώπινης ύπαρξης, που γεννά η αμαρτία. Προτιμούν να διατελούν στο κράτος και την εξουσία του φρικτού θανάτου, απορρίπτοντας με ρηχές δικαιολογίες και φτηνά λογικοφανή επιχειρήματα το δήθεν «παράλογο» της αναστάσεως από τους νεκρούς. Προτιμούν το θάνατο από τη ζωή. Η τραγικότητά τους φαίνεται ολοκάθαρα στο να υποστηρίζουν ότι θα πεθάνουν και θα εκμηδενιστούν! Υπάρχει πιο παράλογη προτίμηση από αυτή; Η άρνηση άλλωστε είναι τόσο παλιά όσο και ο άνθρωπος και η ανθρώπινη ζωή σχοινοβατεί μεταξύ πίστεως και απιστίας. Προκειμένου να «ικανοποιηθεί» το σκοτισμένο από την αμαρτία και

τη φθορά μυαλό, αρνείται τις υψηλές προσδοκίες και προτιμά τα σαθρά και έρποντα. Εν προκειμένω, οι αρνητές της Αναστάσεως του Χριστού διαλέγουν την πτώση και το θάνατο και αρνούνται την αιώνια ζωή που προσφέρει στο ανθρώπινο γένος ο Αναστάς Κύριός μας, καθ' ότι «οικοδόμησαν αμυντικά τείχη γύρω από το Ευαγγέλιο» κατά τον άγιο Νικόλαο Αχρίδος. Άμεση ορατή συνέπεια της αρνήσεως είναι η μόνιμη ασυναίσθητη κατήφεια και το διαρκές άγχος. Ο αρνητής είναι (αποδεδειγμένα πλέον) απαραίτητα νευρωτικός!

Εμείς οι πιστοί του Αναστάντος Χριστού αποστρέφουμε το πρόσωπό μας από αυτή τη μιζέρια και τη θανατερή μελαγχολία του αμαρτωλού κόσμου και πανηγυρίζουμε λαμπρά τη Θεία Έγερση. Ο ιερός υμνογράφος προτρέπει: «χαίρεται λαοί και αγαλλιόσθε, άγγελος γαρ εκάθησε εις τον λίθον του μνήματος» και «Ας γεμίσει από χαρά και ευφροσύνη το στόμα μας γι' αυτόν, που είπε μετά την ανάσταση: χαίρεται» προτρέπει ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων (P.G.33,825). Χαιρόμαστε, πάνω απ' όλα διότι τα μνήματα των νεκρών, έπαψαν πια να προκαλούν φόβο και τρόμο, όπως γινόταν και γίνεται στους εκτός του Χριστιανισμού πίστεις. Ο «όλβιος τάφος» του Κυρίου μας μετέβαλλε τα μνήματα σε κλίνες ύπνου, διότι η παραμονή πλέον των νεκρών σε αυτά είναι προσωρινή. Οι μεταστάντες εν Κυρίω αδελφοί μας δεν είναι πια νεκροί, αλλά κεκοιμημένοι, περιμένοντας την ανάσταση. Τα αποτρόπαια νεκροταφεία χάρις στην ανάσταση του Κυρίου μας μεταβλήθηκαν σε κοιμητήρια. Δε θρηνούμε πια για καμιά εκμηδένιση, αλλά λυπούμαστε για τον προσωρινό χωρισμό των κεκοιμημένων μας, με τους οποίους μας συνδέει εσαεί η μακάρια ελπίδα της συναντήσεώς μας στα ουράνια δώματα της θείας μακαριότητας! Μας διαβεβαιώνει ο θείος Παύλος: «Εί δέ άπεθάνομεν σύν Χριστῶ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσομεν αὐτῶ, εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκ ἔτι κυριεύει» (Ρωμ.6,8-9). Αλλά όχι μόνο αυτό τονίζει ο μέγας απόστολος: «μεγαλυνθήσεται Χριστός εν τω σώματί μου είτε δια ζωής είτε διά θανάτου» (Φιλ.1,20). Είτε με τη ζωή μας, είτε με την κοίμησή μας δοξάζεται ο Κύριος. Τέτοιου μεγέθους συνάφεια μαζί Του μας χάρισε η ανάστασή Του!

Ο θάνατος είναι πανταχού παρών στη ζωή του ανθρώπου, από τη γέννησή του μέχρι την έξοδό του από τον κόσμο αυτό, και караδοκεί να τον πλήξει, αφαιρώντας του το υπέρτατο δώρο της ζωής. Η ζωή του ανθρώπου είναι ένας συνεχής και ανελέητος πόλεμος με το θάνατο! Αυτά για τους απίστους. Για μας τους χριστιανούς δεν έχει ισχύ ο θάνατος, διότι καταργήθηκε από τον αναστάντα Κύριο, διότι «δι' ημάς θανάτω θάνατον ώλεσεν». Εμείς δεν φοβούμαστε πια το θάνατο, διότι είναι αποδυναμωμένος πια. «Η ζωή υμών κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ· ὅταν ὁ Χριστός φανερωθῆ, ἡ ζωή υμῶν, τότε και ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ» Κολ.3,3-4), γράφει ο απόστολος Παύλος στους Χριστιανούς των Κολοσσών. Η βεβαιότητα και της δικής μας ανάστασης στηρίζεται στο ακλόνητο βάθρο της αναστάσεως του Χριστού. Δε θα είναι μια ανάσταση απλής βιολογικής ύπαρξης, αλλά θα είναι φανέρωση δόξας στην αναστημένη πια ύπαρξή μας, ως αντικατοπτρισμός της δόξας του αναστημένου Κυρίου μας!

Ζωντανή απόδειξη της μακάριας ελπίδας για αιώνια ζωή, είναι η εδραιωμένη ειρήνη στις ψυχές των πιστών. Η μακαριότητα και η τέρψη προϋποθέτουν την εσωτερική ειρήνη. Λίγο πριν το πάθος Του ο Κύριος άφησε στους μαθητές του την ειρήνη «ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν» (Ιωάν.14,27), ως βασικό στοιχείο της ερχόμενης βασιλείας Του. Έτσι «ηειρήνη του Θεού βραβευέτω ἐν ταις καρδίαις υμῶν, εἰς ἣν και ἐκλήθητε ἐν ἐνὶ σώματι· και ευχάριστοι γίνεσθε»(Κολ.3,15) διαβεβαιώνει ο απόστολος των Εθνών, γράφοντας στους πιστούς, να ξεχωρίζουν από τους άλλους ανθρώπους από τη διαρκή χαρά και την αδιάκοπη ειρήνευση των ψυχών τους. Ο άγιος Πρόκλος Κωνσταντινουπόλεως λέει πως η ανάσταση του Κυρίου μας δίνει την πραγματική και μόνιμη ειρήνη, αυτή που δε μπορεί να μας δώσει ο πτωτικός κόσμος (P.G.155,776).

Μια άλλη σημαντική παράμετρος της Θείας Εγέρσεως είναι η καθολική ανακαίνισή μας.«Καθαρθώμεν τας αισθήσεις και οψόμεθα τω απροσίτω φωτί της αναστάσεως» μας προτρέπει ο ιερός υμνογράφος του Πάσχα. Ο νέος οίνος δε μπορεί να μπει σε παλαιούς ασκούς. Δηλαδή οι πιστοί δε μπορούμε να βιώνουμε το υπέρτατο γεγονός της μεταναστάσιμης πραγματικότητας ως παλαιοί

άνθρωποι, εμμένοντας στην πτώση και την αμαρτία. «Εί οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὐ ὁ Χριστός ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος, τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Κολ.3,1-2). Ο Χριστός «ὕμᾱς, νεκρούς ὄντας ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, συνεζωοποίησεν ὑμᾱς σὺν αὐτῷ, χαρισάμενος ἡμῖν πάντα τὰ παραπτώματα, ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἦρεν ἐκ τοῦ μέσου προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ» (Κολ.2,11-14). Μας ανακαίνισε, μας ἔκαμε νέες υπάρξεις, ἅγια κύτταρα του δικού Του Σώματος, δυνάμει ἁγίους, με την εθελούσια συμμετοχή μας στο θάνατο και την ἀνάσταση Του. Αφού, «ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἀμαρτίᾳ», (Ρωμ.6,3-6). Ἐτσι βίωση της Θείας Εγέρσεως σημαίνει ἐξάπαντος και πλήρη συνειδητή και οντολογική ανακαίνιση της υπάρξεώς μας.

Γί αυτούς και για μύριους ἄλλους λόγους, το ἅγιο Πάσχα δεν εἶναι για μας τους πιστούς ἀπλά μια εορτή σαν τις ἄλλες και ὅπως τη γιορτάζουν οι «κοσμικοί» και οι ετερόδοξοι αιρετικοί. Εἶναι για μας το «Πάσχα το τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον... Πάσχα λύτρον λύπης», σύμφωνα με τον ιερό υμνογράφο της υπέρλαμπρης εορτῆς. Εἶναι ξέχωρη, ἀπό αὐτή του κόσμου, βιωτή, «της αἰωνίου ἀπαρχῆν». Το Πάσχα του Κυρίου προβάλλει μέσα στην παραφροσύνη του αμαρτωλού κόσμου ως ο ἄσβεστος ακτινοβόλος φάρος της ευφροσύνης, για να φωτίζει τις ἀνήλιες καρδιές και να ἀπαστράπτει τη μιζέρια και την κακοδαιμονία του δαιμονικού ἐρέβους. Καλούμαστε λοιπόν να λάβουμε ἀπό αὐτόν «φως ἐκ του ἀνεσπέρου φωτός» δοξάζοντες «Χριστὸν τον ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν». Καλούμαστε ἐπίσης μαζί με ολόκληρη τη δημιουργία, να πανηγυρίσουμε τη Θεία Ἐγερση. Η χαρά μας να γίνε

το μήνυμα της αναστάσεως σε όλους τους κόσμους, ψάλλοντας ακατάπαυτα μαζί με τον μελίσρρυτο ψάλτη του Πάσχα: «Ουρανοί μεν επαξίως ευφραινέσθωσαν γη δε αγαλλιάσθω, εορταζέτω δε κόσμος, ορατός τε άπας και αόρατος. Χριστός γαρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος»!

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΥΡΩΝΟΣ